

п е р е ць

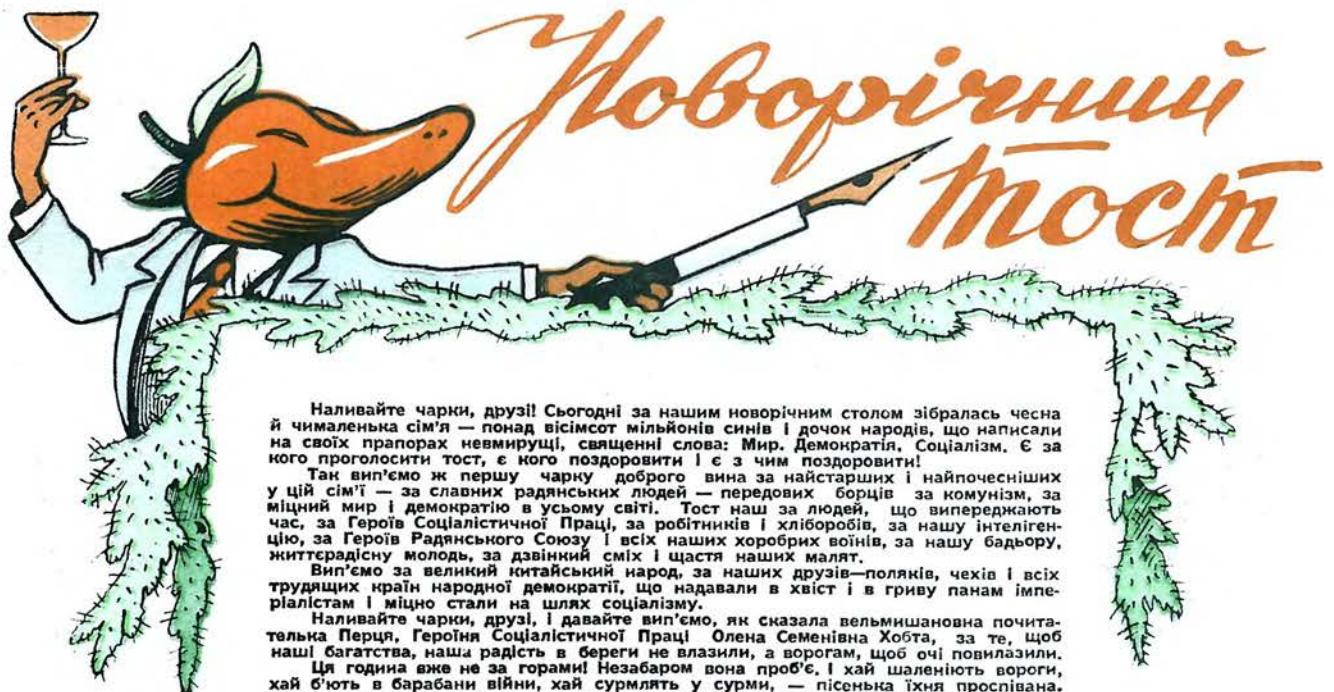

Новорічне марення.

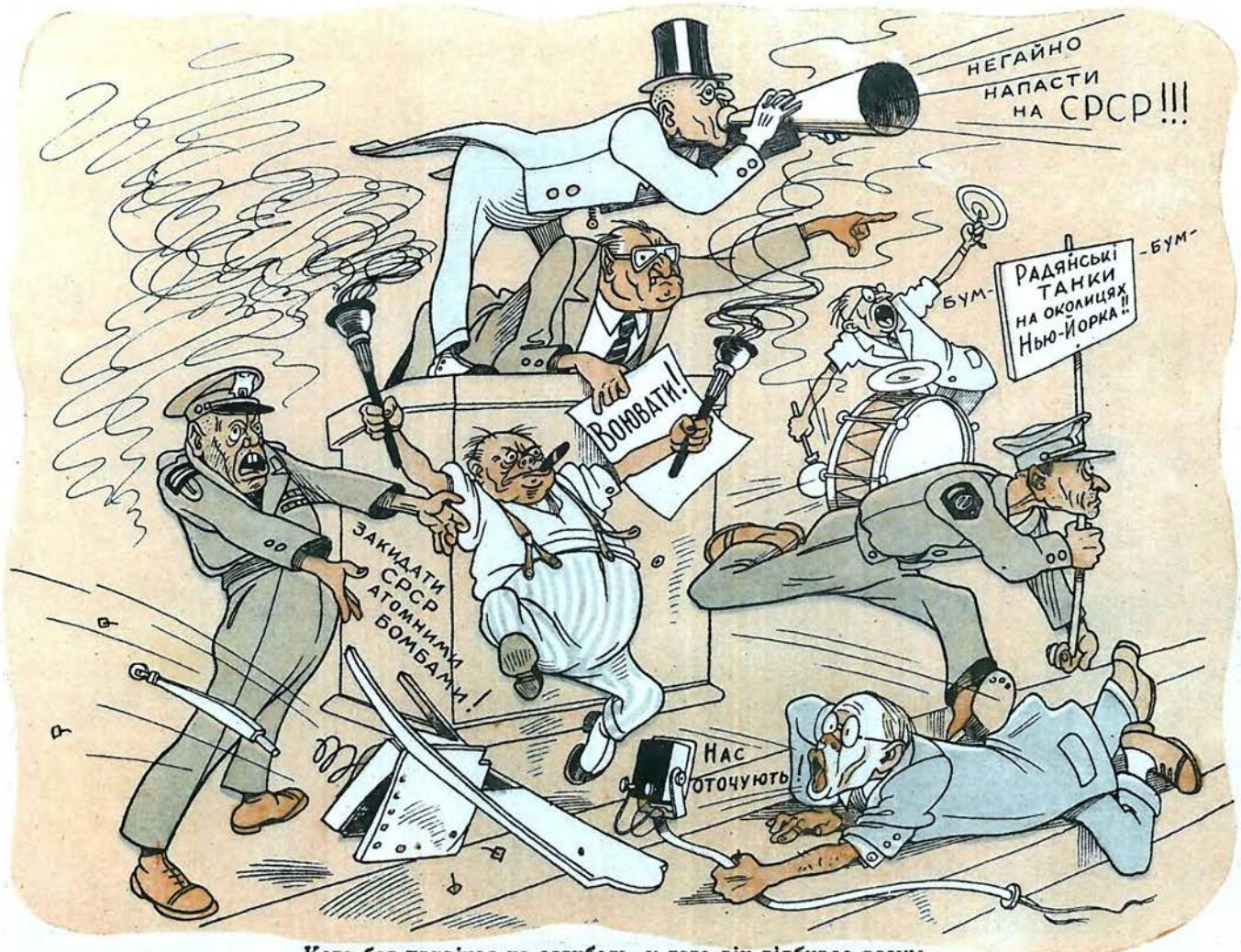
І новорічна дійсність.

Мал. В. ЛІТВІНЕНКА

СУЧАСНА ІЛЮСТРАЦІЯ ДО СТАРОДАВНОЇ ПОГОВІРКИ

Мал. В. Григор'єва

Кого бог прирікає на загибель, у того він відбирає розум.

ЧАСІ ЛЮДИ

Тисячі стахановців, сотні передових бригад підприємств республіки давно виконали свої п'ятирічні виробничі завдання і вже дають продукцію в рахунок плану 1959 і 1960 років.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

1958 РІК: — Запізнилися, друзі! Тут і мене вже не приймають...

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ

З матеріалів, надісланих на конкурс. Перця

Агітатор

ВРАЙКОМІ комсомолу були здивовані: непоганий агітатор і рантом такий конфуз! Треба вяснити.

Того ж дня інструктор Петя Галченко мчав попутно машиною до колгоспу «Вогні Дніпрогесу». Прихавши, він одразу ж розшукав агітатора Й, відкликавши його вбік, поставив питання руба:

— Було?

— Було, — сумно відповів Яремчук.

— Точніо було?

Не вдовольнившись відповідю, Галченко невтомно й наполегливо продовжував розслідування. Він побував у секретаря партійної організації Степаненка, докладно розпитав колгоспників першої бригади — сідків пригоди, знову зустрівся з агітатором й лише після цього вибув до районного центра.

В райкомі інструктор сів складати доповідну записку. Цю роботу він найменше любив і найбільше вигравав на неї зусилі.

«Секретареві РК ЛКСМУ тов. Заворотному», — почав Галченко. — За вказівкою райкому, я перевірив сигнал, що надійшов на Ваше ім'я. Факти ствердилися. Комсомолець Яремчук і спрівід не міг дати ясності відповіді на запитання колгоспників, оторопів, чим викликав сміх і реплікі. Довелось секретареві парторганізації тов. Степаненкові віспочитися в бесіду, і, як мною встановлено, успішно завершити І.

Петя замахнув хусточкою крапельки поту з лоба, й, обережно виводячи консультативну літеру, написав підзаголовок: «Обставини справи». Підкresливши ці слова, він на хвилину замислився. Але незабаром його перо швидко й упевнено забігало по аркушу.

«Двадцять четвертого серпня, під час перерви на обід, колгоспники першої бригади артил «Вогні Дніпрогесу», як завжди, зібралися в польовому таборі. В цей час ланковий Яремчук почав з ними бесіду (До речі, повідомляю, що, як мною встановлено, читки й бесіди він проводить, відповідно до комсомольського доручення, щодня). Спочатку все йшло гаразд. Агітатор розказував про роботу й досягнення відомого майстра високих урожаїв кукурудзи Марка Озерного. Розказував цікаво, слухали його, одним словом, з задоволенням».

Галченко переглянув написане, викреслив «одним словом» і продовжив:

«Та коли він закінчував бесіду, ланкова Ніна Мельникова (до речі, повідомляю, що, як мною встановлено, вона подала заяву до комсомолу) кинула репліку:

— У нас, — каже, — свій Озерний у колгоспі є, про нього розкажи нам.

— Правильно, — зашуміли жінки, — про свого Озерного розкажі!

— Про Яремчука, — ще голосніше закричала Мельникова, — про Федора.

— Це про якого Федора? — полотніючи, перепитав Яремчук.

— Про цього самого, — посміхнулися дівчата, показуючи на агітатора.

Тут звичайно, гомін, жарти, сміх.

— Ну, чого ви розгомонілися, — захвилювався агітатор, — звідки ви це взяли, урожай ще на пні, кукурудзу ще не ламали..

— А ми на власні вуха чули, що агроном з МТС казав! — знову закричала Ніна Мельникова. — Так і сказав: такій кукурудзі сам Марко Озерний позаздрить. Це вже точно — Герой у колгоспі буде..

Чи то з несподіванки, чи то з радощів, але Яремчук украй розгубився. Стоять — слова сказати не може! Добре, що секретар парторганізації тов. Степаненко вчасно нагодився.

— Ви, — каже, — чого агітатора червоніти примушуєте, нашого майбутнього Героя бентежите? — До речі, повідомлюю, що, як мною встановлено, тов. Степаненко подає систематичну допомогу комсомольській організації.

І розповів тут секретар парторганізації докладно про роботу Яремчука, як учився він у Озерного, як виростив рекордний урожай. Було про віцо розказувати!

Інструктор райкому поставив крапку і вивів новий підзаголовок: «Висновки:

1) Важлива, що комсомолець Яремчук за свою працю заслужив загальну пошану й авторитет і може служити прикладом для всіх агітаторів.

2) Запропонувати Йому не соромитись і не бентежитись, і докладно розказувати про свій досвід.

3) Випадок, що стався під час бесіди в першій бригаді, до уваги не брати.

Петя Галченко прочитав написане, глибоко зіткнув і додав:

«До речі, повідомляю, що в практиці моєї роботи таких розслідувань ще не було й через те доповідна записка вийшла не по формі».

м. Миколаїв.

ПЕРЧАНСЬКА КОЛЛЕКЦІЯ
НОВІТНІХ ДІДІВ-МОРОЗІВ

Мал. БЕ-ША

Американський дід-Мороз зразка 1950 року.

Боннський дід-Мороз. Хто він і що він — ясно без слів.

Дід-Мороз заокеанського походження. Дуже моторний. Заморозив економіку всієї Західної Європи.

Іспанський дід-Мороз. Як бачить читач, дехто чекає його з нетерпінням.

АМЕРИКА, ЯК ВОНА є

Настане Новий, 1950 рік. Мікрофони «Голосу США», американська преса кричать на цілий світ про нові досягнення «американського образу життя».

Який же цей «образ»? Надамо слово фактам. Ніхто краще них не намалює нам цього «американського образу життя».

Тут немає жодного вигаданого слова. Всі ці факти взяті виключно з американської преси.

Ось він — «американський образ життя».

ЦІНА ПОРЯТУНКУ

Це газетна об'ява:

«Безробітний Уолтер Кліпс пропонує купити в нього за 1000 доларів одне око на вибір — ліве або праве. Обидва ока цілком здорові. Гроши потрібні, щоб урятувати сім'ю від голоду».

ЖАРТИ ФЕМІДИ

Пітсбурзький міський суд засудив двадцятьрічну Еллен Лаурсен до шестимісячного тюремного ув'язнення й до 200 доларів штрафу. Дівчина протягом двох років не могла знайти роботу і вимушена була, переодягнувшись, удавати з себе хлопця, щоб дістати роботу на шахті. Проробивши під землею чотири місяці, вона під час одного медогляду була викрита й віддана до суду «за обман закону».

ГУМАННІ КАТИ

У 25 штатах смертні вироки виконуються з допомогою електричного стільци, в 14 штатах — з допомогою газу, в 9 — з допомогоюшибниці.

РЕМІЖКА І КНИЖКА

Американці витрачають на гумову жуйку у 27 разів більше грошей, ніж на купівлю книжок.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ СПОРТ

У США налічується 15 клубів, які організовують змагання на влучність і далекість плювка. На сьогодні рекордом є плювок молодого американця Тома Джемсона (штат Мічіган), який плюнув при безвітряній погоді на 20.01 метра.

КРИК НАУКИ

У штатах Нью-Йорк, Каліфорнія, Пенсільванія та ін. у старших класах середніх жіночих шкіл викладається курс жіночої косметики й філіtru з мужчинами. 14-річних дівчаток навчають, як фарбувати губи, пудритися і як користуватися оліїцем для фарбування брів.

АВТОМАТ-РОЗЛУЧНИК

Парламент штату Невада вирішив устаткувати в містах штату так звані автомати розлуки. Цей апарат працює так: ті, що хочуть розлучитися, підходять до автомата й опускають туди 100 доларів срібними монетами. Відразу ж спалахує електрична лампочка, автомат виконує американський національний гімн і викидає два примірники готової довідки про розлуку, в якій треба лише проставити прізвище.

ПО ТОЙ БІК ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ

17 вересня 1949 року об 11 годині 31 хвилині, за пророкуванням Нью-Йоркської ліги астрологів, мав настати кінець світу. Але через те, що ні в цей, ні в наступні дні нічого не сталося, було зібрано надзвичайну раду ліги, яка опублікувала в газетах таке комоніке: «Рада вчених-астрологів Америки не дотримується більше того погляду, що ще в цьому місяці треба чекати кінця світу. Точні обчислена квадратура Сонця й Марса з Україною провідє коністеляцію, яка найближчим часом може викликати сильні зміни погоди, нещасні випадки і політичні події».

БІЗНЕС КАНІБАЛІВ

Чікагський ділок Герберт Флеммінг відкрив успішну торгівлю атомними сувенірами — уламками граніту й цегли, привезених ніби з японського міста Хіросіма, де вибухнула перша американська бомба.

РЕКЛАМА НА САМПЕРЕД

Тридцятiodвохрічний Ред Хілл з міста Квентон (штат Онтаріо) склав угоду з фірмою «Хакіс і Ко», в якій зобов'язався за 400 доларів пропилти з рекламною метою в стальній бочці, виготовленій цією фірмою, Ніагарський водопад. В разі його загибелі, фірма зобов'язалася, крім 400 доларів, виплатити сім'ї Хілла також витрати на труну й похорони.

БУГАЙ І ПАРЛАМЕНТ

У штаті Оклахома з приводу смерті одного породистого бугая були приспущені в траурі прaporи. Цей бугай коштував кілька сот тисяч доларів. На засіданні парламенту Оклахоми було зачитано такий некролог по покійнику: «Вся нація з глибоким болем зустріла звістку про те, що одного з улюблених Оклахоми було відкликано богом на квітучі пасовиська неба».

ЯК НА НЬОГО ШИТИЙ

Генерал-лейтенант американського військово-повітряного флоту Гаррі Купер з'явився на бал-маскарад, влаштований «Товариством американських патріотів» Філадельфії, в мундирі офіцера-есесіоніза з особистою охороною Гітлера й одержав за цей костюм перший приз.

Так він ішов, ішов і дійшов, нарешті, до ручки.

Степан ОЛІЙНИК

У нестимному розгоні
Поїзд мчить в безкрайню ширі!..
Поруч мене у вагоні —
Особливий пасажир!

Може йде й до столиці...
Та погляньте на багаж!
За плечима — сніг пшениці,
Біля боку (дивно аж!) —

Обвиса чумиза, гречка.
І виглядають з-під руки,
З невеликого мішечка —
Два цукрових буряки.

Визирають із кишені
Круглобокі, як лини —
Білоузбі, здоровенні
Кукурудзи качани!

— Це ж куди ви? — хтось
звернувся
(І на «багаж» спідлоба зир).
— А вгадайте! — посміхнувся
Особливий пасажир.

Із других купе до нього
Ще підсіло душ зо п'ять.
І про шлях сусіді мого
Стали споріті і гадати.

В колі дружнім і веселім
Міркував по свому всяк.
А один (з важким портфелем)
Підхопивсь і каже так:

— Тут нема чого й гадати.
Діло, ясне і просте.
В Міністерство експонати
Для колекцій везете!..

І всміхайтесь сердечно:
— Відгадав? Рішили спір?..
— Не вгадали, безперечно! —
Одмовляє пасажир.

— Цільтесь, — каже, — трохи
вище! —
Вус погладив... І в момент —
Озирнувсь, пісунувсь ближче:
— Викликає президент!..

Переглянулись сусіди...
(Поїзд далі біг та й біг).
А куди колгоспник іде —
Відгадать ніхто не міг.

...Показав він нам пшеницю,
Качани подав до рук.
— Іду, — каже, — я в столицю,
В Академію наук!

Прочитаю кілька лекцій
Академікам-дідам,
Здам усе це для колекцій,
Вченим досвід передам.

Розкажу їм, що знаменно
В хліборобстві в даний час:
Ми їх слухаем щоденно,
Хай послухають і нас!

Запалає, збудився, вроді,
І почалося, і пішло —
У купе при всім народі
Встало повість про село!

Встали люди із артілі,
Чесні люди трудові,
Що спиняли заметілі
В довгі ночі зимові;

Що долали перешкоди,
Як новатори-творці,
Що не ждуть дарів природи,
А беруть їх, як бійці;

Що гордитись їм по праву
(Все багатство — плід їх рук!),
Що везе він їхню славу
В Академію наук!

Мчався поїзд у розгоні
Мимо лісу, понад яр.
А мічурінець в вагоні
Вів колгоспний семінар...

Збоку тьотя — плесь руками!
— Ой, це що? Дніпровський міст?
От морока мені з вами!
Я ж проїхала роз'їзд!

...Хто послухав — не забуде.
Не артіль то — а краса!
В ній працюють наші люди,
Ті, що творять чудеса,

Що веде їх мужнім кроком
Батько Сталін до висот!
...Ось і Київ!
І потоком
в рідне місто йде народ.

Хто в трамвай сідає з сином,
Хто йде пішки через брук,
А колгоспник — «лімузином»
В Академію наук!

1

За дга, ..ріблизно, століття до нашої ери на Апеннінському півострові Європи, на крутому березі річки Тібр трапилася така історія.

Албанська весталка Рей-Сильвія покожала вовка й народила двох синів — Ромула та Рема. Весталки — це колись були такі жінки, які призначалися богам, тобто, власне, не богам, а їхнім жерцям. Рей-Сильвія була дівчина розумна, — вона одразу загнула, що жрець і вовк істоти характером однакові, — і... вибрала вовка.

Жрець зчинили гвалт, хотіли Рей-Сильвію вбити, та її врятував бог річки Тібуру — взяв її собі за дружину.

Немовлятам, Ромулові й Ремові, було гарше, — їх просто посадили в ночви та й кинули в річку Тібр.

Попливши ночви з ділтахами за водою, а за ніч вода спала, ночви й приблилися до берега.

Хлоп'ята — вплач...

А якраз одна вовчиця прийшла до річки напитися водички.

Почула та вовчиця дитячий плач, підійшла, подивилася, — понюхала — пахнуть вовком, хлоп'ята її сподобалися, вона взяла попереносила їх до глибоченької на бургі ями, обігріла та й нагодувала їх своїм вовчим молоком.

Вовчиця була характеру доброго, — вона так і залишилась хлоп'ятам за маму: годувала їх своїм молоком, а птички — дятел та чибис — приносили хлоп'ятам з тодішнього гастроному, дивися там, — чи сосисок, чи солідного сирку. Яечний порошок у них місцях з'явився значно пізніше, коли замість вовків та вовчих синів там почали правити де-Гаспері й Сфорци.

Ромул із Ремом попідростали та й заснували на семи горбах над річкою Тібром город Рим.

Будував Рим, власне, Ромул, бо Рем Йому невдовзі довелося вбити. Грали вони в підкідного — так Рем чи козирного туза приховав, чи «генеральського». Ромулові почепив, — точних відомостей не маємо. Знаємо тільки, що побили за картами.

На місці той вовчої ями, де брати повиростили, було пізніше збудовано так званий Ватикан, де оселилися і дій досі живуть так звані римські папи.

Чому саме «папи», а не «мами», — невідомо. — Історія, на жаль, дуже плютає похоження назви «папа», а їхні, напівсмікні, одяг — сутана й тіара — та зовнішній вигляд (папи не носять ні вусів, ні бороди) більше недають їм вигляду мами.

Зовні, отже, римський папа щось таке — напівлапа, напівмама.

Отак почалася історія римського папізму.

Ми не будемо розповідати тут всю історію папізму, — по-перше — це дуже довга історія, по-друге — дуже гідна й дуже брудна історія, не маємо ніякого бажання порватися в горах трупів, в річках крові, в морі вогню, в ланцузі звірячих «святих» справ, що аж по вінці наповнюють ту історію...

II

Що роблять на землі римські папи? Для чого вони живуть на білому світі?

Самі папи кажуть, що вони не більше й не менше, як намісники Христа на землі після святого апостола Петра.

Що ніби, коли апостола Петра розпинали на хресті, на тих же таїх римських горбах, так він простогнав:

— Почекайте трохи, не забійте останнього гвоздика, дайте ж комусь спадщину залишити! Хто тут є?

Підсюочив до Петра якісь шолудивій підпатріцій (щось на манір нашого підпанника), що кінчав курси розпинатів і проходив саме практику:

— Я! Що бисте хтіли, пане апостоле?

— На, ось... ключі... від... царства... Будеш... намісником... — простогнав Петро й замоки.

Підпатріцій ухопив ключі й запитав:

— А як ся маю називати, пане апостоле?

Петро підвів очі:

— На, па... па... — палкнув дівчі й затих.

— Папа! — скрикнув підпатріцій...

Але Петро вже нічого Йому не відповів.

З того, кажуть, і пішла назва «папа», хоч деякі авторитетні історики запевняють, що оті два «па» — «па» та ще раз «па» — зовсім не складали одного слова «папа», а що то просто недоговорена фраза — римський вульгаризм, який ніби означає:

— Пайшов ти і т. д. і т. ін.

Хай хоч як історики тлумачать ці події, проте папи всілякими праходами й неправдами завердилися, які намісники Христові на землі...

А найголовніше — ключі від царства небесного й од усіх небесних благ у руках...

Ну, і пішла торгівля!

— У промисловості — 500 мільярдів лір (добових).

— У банках 400 > >

— У майні 380 > >

Як бачите, єсть за віно купити кубометр чистопільніх дров і коробочку сірничків, щоб розклати вогнище й живим спалити свого супротивника.

Щоб уже тає багато було у римських пап роботи, сказати не можна, — найбільше у Ватикані практіка папська пантофля: зацілюється пантофлю.

Найторжественніші у Ватикані дні, — це коли папа виходить на естраду, сідає, простягає ногу, — а його поклонники по черзі підходять, становляться навколошки й цілуєть пантофлю в носок. Найдебеліша шкіра витримує, нажує, не більше, як 500 поцілунків, потім починає шкарунути, тріскає й з дірки вилазить папин пальць. Але до цього не допускають — міняють пантофлю. Ціліми годинами сидить папа, а поклонники цілюють у пантофлю. Коли в папи починає свербіти великий пальць, тоді кардинал кардинал оголощує:

— Перекур! 10 хвилин!

Поклонники йдуть до буфету, а папа в боковій кімнаті лягає на канапу, курить, а кардинал йому пальць чухає.

Після того, як один поклонник в припадку екстазу прокусив пантофлю й угризував папу за пальця, — почали в носок підкладати стельку із старої пантофлі... Тепер не прокусують.

III.

З 1939 року, після папи Пія XI, апостольський престол у Ватикані посів Пія XII, бувший кардинал Піачелі.

Коли Пія XI оголосив був у свій час, що Муссоліні післав Італію бог, то Пія XII прославився тим, що Йому іноді президент США сам пантофлі шиє.

З Муссоліні, як ми знаємо, вийшли неув'язки: бог його послав у Італію ногами вниз, а пішов він назад до бога — догори ногами, але не будемо забігати вперед.

Пія XII з нетерпінням чекає на новий, 1950 рік, бо 1950 рік — «святий рік»: Ватикан через кожні 25 літ святкує такий рік особливо урочисто. У Римі такого року відбувається великий ярмарок з каруселями, «петрушками», «тещиними язиками» і т. д.

Пія XII заздалегідь готовувався до «свято» року...

Поверх 70 кардиналів по всіх країнах світу він призначив іші 321.

Пія XII вважається, що на святий 1950 рік позідається на площу св. Петра в Римі геть число всі народи, і що стануть усі народи перед ним навколошки, піднесуть руки д'гори і благатимуть:

— Отче святий! Істи не хочемо, страйків не хочемо! Тільки молитися, тільки тобі поклонитися! Веди нас, о, отче святий, на комуністів, на країни народної демократії! Матка боска! Пан Єзу!

І маєте Пія XII рукою, а в небі загудуть літаки і летючі фортеці, і винищувачі, і бомбардувальники, і транспортні! Як хмарі! Як хмарі!

А з літаків виходить Трумен, виходить Черчілль, Бредлі, Монтгомері, Макартур та ще генерали, адмірали, та ще й маршали...

А за ними танки, гармати, кулемети, міномети, автомобілі...

А кардинал американський Спеллман вигрібає з літаків долари, — та все золоті, та все золоті...

І благословляє широким хрестом Пія XII і генералів, і адміралів, і маршалів:

— Хрестовий похід! На Москву, на Київ, на Варшаву, на Прагу, на Софію, на Бухарест, на Будапешт!

Розливается хрестовий похід по всіх непідкорених країнах, падають тисячами вбіті комуністи, падають демократи, а хто живий — падає ниць перед Пієм XII!

— Ми твої! Ми твої! О, святий отець!

А на вулицях Москви, Києва — сутани, сутани, сутани...

І дзвони, дзвони, дзвони! По всіх костелах дзвони, по всіх церквах...

Чому дзвони? — стріпнувся Пія XII.

— Панахиду по Муссоліні замовив де-Гаспері.

...Але не будемо забігати вперед!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Передай, будь ласка, наше прохання новорічному дідіві-Морозу, щоб, ідучи до Канева, обов'язково привіз такі подарунки:

1. Пionерам і школярам — приміщення дитячої бібліотеки ім. Гайдара.

2. Керівникам будівної контори т. Шукшину — бажання відремонтувати бібліотеку і совіті при складанні рахунків за ремонт.

3. Голові райвиконкому т. Підлужному — сильнодіючий засіб для зміцнення пам'яті, щоб не забував своїх обіцянок допомогти прискорити ремонт бібліотеки.

4. Голові міськвиконкому т. Вахненкові — сміливості для виселення з приміщення бібліотеки приватної особи, яка незаконно займає тут 2 кімнати.

Сподіваємося, що шановний дід-Мороз з честю впорається з покладеними на нього завданнями.

За дорученням київських піонерів
і школярів
Д. ОЛЕКСАНДРОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Уяві собі директора Одеської шкіргалантерейної фабрики т. Хаймовича перед дзеркалом у ніч під Новий рік. Директор не бреється, не чепуриться. Директор ворожить... «Сказки мені каже, листерко, яка доля чекає на мене в 1950 році?» І раптом дзеркало взялося туманом, повів холодний вітер, а крізь той туман замигіті перед Хаймовичем різні неприємності: «Догана... Попередження... Прокуратура... З роботи зняти...» — Що за чортівина! — здвигувався директор. — За віцо такі напасті? — І заговорив дзеркало: «За лижні шкіряни руки!»

— А-а-а! — відповів т. Хаймович, — тоді ти, листерко, дурніці верши. Буде одеський прокурор такими дрібницями займатися! Ну, правильно, накинув лиших 10 карбованців на пару, так це я із кишень спортсменів-лижників. А нам надпланові прибути! — «Це шахрайство!» — сказали дзеркало. — Ну, ну, ти не дуже! — розсердився Хаймович і розбив дзеркало.

Тепер у т. Хаймовича віщого свідка немає і він нікого в Одесі не бояться.

О. МАР'ЯНЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи не скажеш, за що так грізно накинувся на нас завідуючий Штепівським районним відділом сільського господарства т. Блаш. Дніами, за його підписом, до нас надійшла така директивта:

«Голові колгоспу ім. Будьонного.

За станом на 1 грудня 1949 року з наявного насіння зерновобівих культур, засипаного у вашому колгоспі 224 центн., очищено 224 центнери, що становить 100 проц.

Це говорить про ваше безвідповідальне ставлення...»

І т. д. і т. п.

Як ти, Перче, гадаєш: про чие безвідповідальне ставлення «говорять» такі директиви?

Члени правління колгоспу:
М. КРИВОШЕЙ, КВАК.

Сумська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми дуже хочемо поздоровити з Новим роком заступника директора Київського фармацевтичного інституту т. Зоніса. Поздоровити й побажати йому в новому, 1950 році бути вчіливим і поважати радянських людей, хоч на якій би маленкій посаді вони не були. Щоб, прочитавши наше поздоровлення, т. Зоніс пройнявся найкращими почуттями й вибачився перед т. Меренковою, продавщицею аптеки № 15. Він незаслужено образив її тільки за те, що вона в присутності покупців чимно і вічливо попросила його не курити в аптеці.

Ми розуміємо, що т. Зоніс, колишній завідувач цієї ж аптеки, тепер людина дуже чиновна, й не насмілюється турбувати його величичною істотою своїм новорічним візитом. Просимо тебе, шановний Перче, як особу офіційну, зробити цей візит від нашого імені і передати т. Зонісу наші новорічні поздоровлення і побажання.

ГРУПА ПОКУПЦІВ-СВІДКІВ.

м. Київ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

Жителі будинку № 60 по Вознесенській вулиці та будинку № 21 по В. Китаївській (Київ) поскаржилися ПЕРЦЮ на те, що на їх вулицях занедбано водозливні канави.

* * *

У ПЕРЦІ № 12 було вміщено замітку про поганий стан троянської сільської бібліотеки (Голованівський район на Одещині), яка не мала приміщення.

Як повідомив виконком районної Ради, для бібліотеки виділено хороше, відремонтоване приміщення в будинку сільської Ради.

Дмитро БІЛОУС

ПЕРЕД НОВИМ РОКОМ СТРІЧНІ ДРУЖНІ ШАРЖІ НОВОРІЧНІ!

Театру російської драми імені Лесі Українки

Лунає — й серце підкоря! —
Російська мова дзвінко.
І над театром, як зоря, —
Велика Українка.

Чуття не стримаєш свого,
Охоплений екстазом:
— Та це ж є символом того,
Що ми навіки разом!

Народний артист СРСР
Наталі Ужвій

Тим, що граю
В «Шасті вкраденому»,
Не долі завдачу я
І не музі, —
Тільки щастю,
В праці знайденому
У нашім великім
Радянським Союзі.

Театру музичної комедії

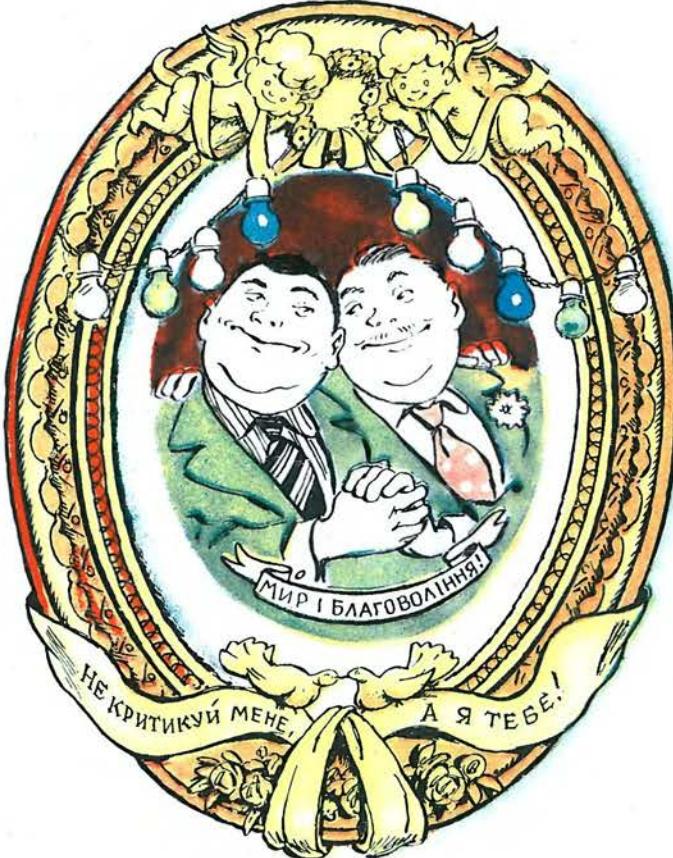
Сказати по правді, без огуди,
Єлена в вас — прекрасна!
Ще ж краще, якщо поряд буде —
Прекрасна і сучасна!

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. В. БАКАЛА (Полтава).

БІЛЯ ПАРАДНОГО ПІД'ЇЗДУ

Не пущу категорично
Іх на свято новорічне.
Не пущу (готов ручаться) —
Тих, що критики бояться,
Тих, що люблять «тишу й гладь»,
Благомирну благодать.
Не пущу і «птицю» другу —
Қазнокрада і хапугу,

Що частенько морду ласу
Дуже любить пхати в касу
У державну (й серед дня!),
Вибачайте, як свиня.
Не пущу за стіл на свята
І чинушу-бюрократа!
Їм не місце ні на святі,
Ні в Новім, п'ятидесятім!

